

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. гр. Добрич, 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Диана Г. Дякова
Галина Д. Жечева

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Диана Г. Дякова Въззивно гражданско дело № 20223200500646 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по жалба рег.№11683/07.07.2022 год. на С. Д. С. , ЕГН ***** ,от гр. Д., ж.к. „Д.** срещу решение № 579/14.06.2022 год. по гр. д.№ 2279/2021 год. на Районен съд,с което е отхвърлен като неоснователен предявения от него срещу „Бруморв“ ЕООД , ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Д., бул. „Н.***, представлявано от управителя Г.Д.Р. иск по чл. 31 ал. 2 от ЗС за заплащане на сумата от 7 000 лв., представляващи обезщетение за еднолично ползване от 17.10.2017 год. до 06.11.2020 год . на недвижим имот, находящ се в с. О., община Б., област Д., представляващ дворно място от 430 кв.м. – имот с кадастрален идентификатор ***, с площ от 526 кв.м., ведно с построените в поземления имот пристройка на два етажа със застроена площ от 45 кв.м. и гараж със застроена площ от 24 кв.м.

С доводи за необоснованост на обжалваното решение и нарушения на съдопроизводствените правила се претендира отмяната му и постановяване на ново от въззивният съд за уважаване на исковата претенция. Въззивникът възражава срещу приетата от първоинстанционният съд фактическа установеност, че не е изпратил до ответното търговско дружество поканата по

чл. 31 ал.2 от ЗС.

При данни , че обжалваното решение е било връчено на въззивника на дата 24.06.2022 год. , жалба рег.№11683/07.07.2022 год. е подадена в срока по чл. 259 ал.1 от ГПК и при наличието на правен интерес от обжалване на постановеното решение, с което претенцията му е била отхвърлена в цялост.

Въззиваемата страна „Бруморв“ ЕООД, гр. Д. счита жалбата за неоснователна и настоява да не бъде уважавана, тъй като безспорно било установено, че писменото поискване по чл.31 ал.2 от ГПК не било отправено по съображения за опорочаване както на съдържанието ,така и на връчването на представената нотариална покана .Освен правно ,ищецът нямал и фактическо основание да търси и получи обезщетение за ползването на процесния имот с оглед характеристиките му на ваканционен имот, ползването му без противопоставяне от дружеството преимуществено от въззивника , отстранен принудително от него, респ. и за период ,в който имотът не бил обект на съвместно притежание на страните.

Обжалваното решение е постановено по предявен с искова молба рег. № 84/10.03.2021 год. осъдителен иск на С. Д. С., ЕГН *****, от гр. Д., ж.к. „Д.** срещу „Бруморв“ ЕООД , ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. Д., бул. „Н.***, представлявано от управителя Г. Д. Р. , основан на твърдения ,че до 06.11. 2020 год. ,обект на съвместното им притежание са били недвижим имот: дворно място, ведно с двуетажна пристройка и гараж в с. О. , общ. Б.. За периода от 2007 год. до 06.11.2020 год. ,недвижимият имот се ползвал единствено от ответното търговско дружество. В производството по гр. д.№ 515/2010 год. на Районен съд Б. по Глава двадесет и девета от ГПК собствеността върху имота била ликвидирана чрез изнасянето му на публична продажба, а на ищеца присъдено обезщетение за ползването на имота в размер на 4 460.40 лв. за времето от 17.10.2014 год. до 17.10.2017 год. С влязло в сила на дата 06.11.2020 год. постановление на ЧСИ,имотът бил възложен на ответното търговско дружество. С нотариална покана рег.№ 11657 т.5 акт № 62/08.11.2018 год. ,ищецът отново поканил ответника да му заплаща обезщетение. Отправено е искане за заплащане като обезщетение сумата от 7 000 лв. , определено по размер на пазарния наем за времето от 17.10.2017 год. до 06.11.2020 год.

С писмен отговор рег.№ 604/01.06.2021 год. ,ответното търговско

дружество срещу „Бруморв“ ЕООД ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Д., бул. „Н.***“, представлявано от управителя Г. Д. Р. е заявило, че счита иска за неоснователен и настоява същият да бъде отхвърлен. Претендирало се обезщетение за лишаване от ползване и за периода от 06.10.2020 год.-06.11.2020 год. ,в който времеви интервал, ищецът не е носител на каквито и да е права върху процесния недвижим имот, вкл. на собственост. Оспорени са твърденията, че ищецът е бил лишен от възможността да ползва недвижимия имот - след влизане в сила на постановлението за възлагане, съдебния изпълнител е извършил принудително въвеждане във владението на ответната страна, спрямо ищеца, както и че писмено и изобщо дружеството е било поканено да заплаща на ищеца обезщетение за лишаване от ползване за периода 17.10.2017 год.-06.11.2020 год. Счита, че приложената по делото нотариална покана не е връчена редовно и оспорва верността на извършеното от нотариуса удостоверяване. Възразява, че всички вземания, възникнали от 17. 10. 2017 год. до 10. 03. 2018 год. са погасени по давност.

Жалбата е неоснователна въз основа на фактически констатации и правни изводи както следва:

Не е спорно между страните, че недвижимите имоти, за които се претендира обезщетение за лишаване от ползване са били обект на съвместно притежание на страните. С решение № 151 от 30.11.2015 год. по гр. дело № 515/2010 год. Балчишкият районен съд е допуснал до делба между С. Д. С. и „Бруморв“ ЕООД дворно място с площ от 430 кв. м., УПИ № *** в кв. 2 по ПУП на с. О., общ. Б., представляващо имот с кадастрален идентификатор ***, с площ от 526 кв. м., ведно с построените в поземления имот пристройка на два етажа със застроена площ от 45 кв. м. и гараж със застроена площ от 24 кв. м. , потвърдено от Добричкия окръжен съд с решение № 194 от 05.07.2016 год. по в. гр. дело № 309/2016 год.

Във втората фаза на делбеното производство с решение № 113/13.07.2018 год. по гр. дело № 515/2010 год. Балчишкият районен съд е постановил допуснатите до делба недвижими имоти да бъдат изнесени на публична продажба като получената от публичната продажба сума да се раздели поравно между съделителите.

С постановление от 08.09.2020 год. по изпълнително дело №

20208100400012 по описа на ЧСИ с рег. № 810, поправено с постановление от 16.10.2020 год., влязло в законна сила на 06.10 . 2020 год. , процесните имоти са били възложени в дял на ответника „Бруморв“ ЕООД, от която дата на основание чл. 496, ал. 2 от ГПК купувачът на публичната продан е станал изключителен собственик на имота. С протокол за принудително отнемане на недвижим имот-въвод във владение , на основание чл. 498 от ГПК дружеството е било въведено във фактическо владение на възложените му недвижими имот срещу досегашния съсобственик –ищеца по делото.

С исковата молба рег.№ по гр. дело № 515/2010 год. ищецът С. Д. С. е заявил искане по чл.344 ал.2 от ГПК за определяне на привременни мерки за ползване на имота, чрез заплащане на сума в размер от 500 лв. месечен наем срещу лишаването му от ползване на делбените имоти. С решение № 113/13.07.2018 год. по гр. дело № 515/2010 год. по извършване на делбата , Балчишкият районен съд е осъдил „Бруморв“ ЕООД да заплати на С. Д. С. сумата от 4 460,40 лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползването на $\frac{1}{2}$ ид. ч. от допуснатите до делба имоти: пристройка на два етажа със застроена площ от 45 кв. м. и гараж със застроена площ от 24 кв. м., като е отхвърлил иска в останалата му част за периода от 14.07.2010 год. до 16.10.2014 год. и за размера до 500 лв., представляващо ежесмесечно обезщетение за лишаване от ползването на $\frac{1}{2}$ ид. ч. на съсобствения имота, респ. до размер от 6 000 лв. годишен размер на дължимото обезщетение за лишаване от ползване на съсобствен имот. С решение № 286 /18.12.2018 год. по в. гр. д.№ 479/2018 год., Окръжен съд Добрич е обезсилил решение № 113/13.07.2018 г. на РС Б. в обжалваната част, с която е отхвърлен искът по сметки на С. Д. С. срещу „Бруморв“ ЕООД за обезщетение за лишаване от ползването на допуснатите до делба имоти, в размер на 500 лв. месечно изцяло за периода от 17.10.2012 год. до 16.10.2014 год. и частично за сума в размер на горницата над 4 460.40 лв. до 7 216.96 лв. за периода от 17.10.2014 год. до 17.10.2017 год., като въззивният съд е прекратил производството по делото по заявеното искане по чл. 344, ал. 2 от ГПК. В мотивите на решението е посочено, че делбения съд е бил сезиран с искане по смисъла на чл. 344 ал.2 от ГПК, че съдебния акт за привременната мярка има действие само занапред във времето -от влизането му в сила и докато е висящо делбеното производство , без необходимост от посочване на периода, за който се постановява мярката, искът по чл.31 ал.2 от ЗС е за вземане за минал период

и такъв по делото не е бил предявен. С оглед произнасянето от делбения съд не по искането на ищеца за прилагане на привременна мярка , а по непредявен иск по чл. 31 ал.2 от ГПК е постановено обезсилване на решението на БРС ,но по правилото на чл.269 ,изр.1-во,предложение 2-ро от ГПК само в обжалваната част.

Ищецът е отправил нотариална покана рег.№ 11657 т.5 Акт № 62/08.11.2018 год. на нотариус Ю. Д. с рег.№ *** на Нотариалната камара с искане да му бъде предоставена възможност за ползване на недвижимия имот в с. О., общ. Б. ,като получи ключ и съсобственикът се яви при нотариуса на дата 16.11.2018 год. за предлагане начин за предаване на ключа или заплащане на обезщетение. При отказ и предвид факта, че бил лишен от правото си на ползване, ищецът е отправил покана за заплащане на обезщетение за лишаване от право на ползване на имота в размер на 500 лв. месечно, считано от 01.01.2018 год.

Поканата е била адресирана до “Бруморв“ ЕООД,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр.Д.,бул. “Д.***,представявано от Г.Д.Р., поданик на О.К.В. и С.И., роден на *** год. чрез съдебен адрес гр. Д., ул. “Н.*** ,чрез адв. П. А., ДАК.

Вписаното в Търговския регистър и регистър на ЮЛНС седалище и адрес на управление на дружеството ответник е гр. Д., ул. “Н.***. С нарочна молба с рег. № 3181/16.10.2015 год., приложена на л. 189-ти от гр. дело № 515/2010 год. по описа на Балчишкия районен съд /посоченото е изискано и приложено към настоящото по искане на ищеца/, ответникът изрично е заявил, че от 18.05.2013 год. „Бруморв“ ЕООД е със седалище и адрес на управление: гр. Д., бул. „Н.***.

Връчването на нотариалната покана, ищецът удостоверява посредством представени по делото разписки за залепване на уведомления ,със съдържание ,както следва:

1. за проведен на дата **09.11.2018 год.** разговор по сл. телефон с адв. П. А., в който същият пояснил ,че е извън града и възпрепятстван да дойде;
2. за посещение на адрес гр. Д., ул. “Н.*** офис* на дата **15.11.2018 год.** с отразяване от връчителя , че няма такава фирма и не са открити хора, които да получат съобщението;
3. за залепване на уведомление на входната врата на бул. “Д.** на дата

- 15.11.2018 год.** с отразяване от връчителя ,че няма пощенска кутия ,входната врата била заключена , връчителят позвънил многократно ,никой не му отворил;
4. за залепване на уведомление на входната врата на бул. “Д.** на дата **15.11.2018 год.** с отразяване от връчителя ,че няма пощенска кутия, входната врата отново била заключена ,никой не отварял;
5. за залепване на уведомление до входната врата на офис* в гр. Д., ул. “Н.*** на дата **05.12.2018 год.** ,с отразяване от връчителя, че няма пощенска кутия, посетил отново адреса ,никой не открил, залепил уведомлението до входната врата на офис* ;
6. за залепване на уведомление на входната врата на бул. “Д.** на дата **05.12.2018 год.** ,с отразяване от връчителя, че няма пощенска кутия, вратата винаги е заключена, никой не иска да отвори.

С посочените разписки не е установено съдържанието на уведомлението: дали има указания къде да се яви представител на дружеството и в какъв срок, за да получи нотариалната покана с искане да заплаща обезщетение за ползвания от него недвижим имот.

На дата **20.12.2018 год.**, нотариална покана рег.№ 11657 т.5 Акт № 62/08.11.2018 год. нотариус Ю. Д. с рег.№ *** на Нотариалната камара е удостоверил връчването на екземпляр от нотариалната покана на “Бруморв“ ЕООД,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр. Д. ул. “Н.*** офис*,посетен от служител на нотариалната кантора Н.С. на дата 15.11.2018 год. в 14.00 часа; на дата 26.11.2018 год. в 15.30 часа и на дата 05.12.2018 год. в 09.00 часа , като и на трите дати не е открила да има такова дружество, табела или офис ,нито някой ,който евентуално да получи поканата. Залепила е уведомления и при трите посещения до входната врата на офис*.Провела и телефонен разговор с адв. П. А. на 09.11.2018 год. ,който заявил че е извън града и поради служебни ангажименти, не може да я получи. Поради изтичане на двуседмичния срок от 05.12.2018 год. ,нотариалната покана следвало да се счита връчена на 20.12.2018 год. при условията на чл. 47 ал.1 от ГПК ,във връзка с чл. 50 от ГПК.

Вписания в регистъра на адвокатските дружества при Окръжен съд Добрич адрес на Адвокатско дружество „К.К.“ е гр. Д., ул.“ Н.*** .Показания ,като свидетели по делото са дали Е. Д.а П. – Г. и Д.Ж.С., в

качеството им на служители- адвокатски сътрудници на Адвокатско дружество „К.К.“. Същите сочат, че адвокатското дружество се помещава на целия ** етаж, вкл. офис*, работното време на кантората е непрекъснато от 09.00 часа до 18.00 часа. Работното място на служителките е в приемната на кантората, разположена непосредствено до входа, където са бюрата им и винаги поне една от тях присъства там. Задължения на свидетелките е да посрещат клиенти на дружеството, куриери и представители на други служби, които посещават кантората, както и да обработват и вхидират постъпващата кореспонденция и документация. И двете сочат, че познават ответното дружество като клиент на адвокатската кантора, както и че „Бруморв“ ЕООД „ползва“ адреса на кантората като свой адрес на управление, включително и във връзка с получаването на кореспонденцията на дружеството. Свидетелки са категорични в своите показания, че служител на нотариалната кантора на нотариус Ю. Д. не е посещавал адвокатската кантора „К.К.“ на адреса ѝ на управление: гр. Д., ул. „Н.“** на сочените дати и часове, във връзка с връчването на книжа и документи, адресирани до „Бруморв“ ЕООД. Г. и С. отричат да е било извършено залепване на уведомление до ответното дружество от страна на служители на посочената нотариална кантора.

Претенцията е на съсобственик за ползата, от която е лишен срещу съсобственика, използващ еднолично дворно място в с. О., общ. Б. ведно с двуетажна пристройка и гараж, черпеща правното си основание в разпоредбата на чл. 31 ал.2 от ЗС.

Съобразно постановките на тълкувателно решение № 7 / 2.11.2012 год. по тълк. д. № 7/2012 год. на ОСГК на ВКС забраната да не се пречи на другите съсобственици е израз на общото правило за добросъвестно упражняване на притежаваното право. Ползващият съсобственик започва да пречи, когато друг съсобственик е отправил искане да си служи с вещта, което е доведено да знанието на първия и той не е отстъпил частта, съответстваща на дела на претендиращия или не му е предоставил възможност да ползва общата вещ заедно с него. В тази хипотеза - лишеният от възможността да ползва общата вещ според нейното предназначение и според притежавания от него обем права съсобственик - има съгласно чл. 31 ал. 2 от ЗС право да получи обезщетение. Касае се до имуществено право, установено като коректив при настъпилото неоснователно разместване на

блага между правните сфери на съпритежателите на общата вещ. Хипотезата на чл. 31 ал. 2 от ЗС е частен случай на общата забрана по чл. 59 от ЗЗД за облагодетелстване на едно лице за сметка на друго. Препятстването от страна на ползващия съсобственик - макар и по силата на правомерно поведение - на възможността друг съсобственик да упражни субективното си материално право да ползва своята част от общата вещ - нарушава забраната по ал. 1 да не се пречи и поражда установеното в ал. 2 на чл. 31 от ЗС - право на обезщетение. Последното е регламентирано като средството за защита на лишените от възможност пряко да си служат с общата вещ съобразно притежавания дял съсобственици и е компенсация срещу неправомерното ползване на един от съсобствениците. Поради това, че не може да получи реално ползване, съответстващо на правата му в съсобствеността - съсобственикът има право на парично обезщетение.

Задължението за заплащане на обезщетение от страна на ползващия съсобственик възниква с получаване на писмено поискване от лишения от възможността да ползва общата вещ съсобственик. Писменото поискване по чл. 31 ал. 2 от ЗС е едностранно волеизявление за заплащане на обезщетение, на което законодателят е регламентирал единствено формата, но не и съдържанието. Равнозначно е на поканата по чл. 81, ал. 2 от ЗЗД и след получаването му съсобственикът изпада в забава. От този момент той дължи обезщетение и от този момент започва да тече срокът на общата пет годишна погасителна давност. Веднъж отправено, писменото поискване се разпростира неограничено във времето докато трае съсобствеността или се прекрати ползването от съсобственика.

Не съставлява писмено поискване по смисъла на чл. 31 ал.2 от ЗС, отправено искане за постановяване в хода на делбеното производство на привременната мярка по чл. 344 ал.2 от ГПК, с оглед направеното разграничение в определение № 308/24.04.2014 год. по ч. гр. д. № 1773/2014 год. на ВКС , IV г. о.

За връчването на нотариална покана по чл. 592 от ГПК от служител на нотариуса ,приложими са правилата на чл.37-чл.58 от ГПК ,съобразно изричните препращащи норми на чл.540 от ГПК и чл. 50 от ЗННД. Постоянна е практиката на ВКС по приложението на чл. 50 от ЗННД ,че при връчване на нотариални покани по реда на чл. 47 от ГПК следва да са налице както

предпоставките за връчване по този ред, така и да е спазена разписаната от закона процедура. В чл.47, ал.1 ГПК са регламентирани хипотезите на връчване на книжа чрез залепване на уведомление когато ответникът не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да ги получи. Чл.47, ал.1 ГПК се прилага и при връчването на съдебни книжа на търговци, чрез залепване на уведомлението, когато връчителят не намери достъп до канцеларията им или не намери някой, който е съгласен да получи съобщението.

Мястото на връчване на търговец и на юридическо лице, което е вписано в съответния регистър, е последният посочен в регистъра адрес-така чл. 50 ал.1 от ГПК , а когато връчителят не намери достъп до канцеларията или не намери някой, който е съгласен да получи съобщението, той залепва уведомление по чл. 47, ал. 1 –така чл. 50 ал.4 от ГПК. Правноирелевантни са отправена покана до дружеството ответник и предприети действия по връчване на адрес , различен от последния ,посочен в търговския регистър , а именно на адрес гр. Д., бул. “Д.**”, за който ищецът е бил уведомен още с молбата от 16.10.2015 год. по делбеното гр. дело № 515/2010 год. ,че не е седалище и адрес на управление на дружеството. Правноирелевантни са отправена покана и предприети действия по връчване чрез съдебен адрес адв. П. А. ,гр. Д. ,ул. “Н.**”.Не са налице условията адв. П. А. да бъде счетен за съдебен адресат , тъй като за да придобие такова качество, следва да е посочен лично от страната ,на която се извършва връчването ,а не от лицето ,чието изявление се връчва - чл. 39, ал.1, чл. 40, ал.1 от ГПК.

В настоящия случай, относно обстоятелствата по връчването на процесната нотариална покана и спазването на изискванията на чл. 47, ал. 1 от ГПК не следва да бъде кредитирано извършеното от нотариуса по реда на чл. 592, ал. 1 изр. 2 от ГПК отбелязване за връчване, тъй като верността му е опровергана от ответника по делото. Нотариалното удостоверяване за връчване на нотариалната покана, залепването на уведомлението на основание чл. 47 ГПК и липсата на достъп до канцеларията на адресат – юридическо лице и жилището на адресат – физическо лице, както и констативният протокол на нотариуса, изготвен във връзка с посещенията на адреса и конкретните обстоятелства, поради които нотариалната покана не е могла да бъде връчена, имат характер на официален свидетелстващ документ, с който нотариусът удостоверява конкретни факти и обстоятелства и

извършени действия. Като официален свидетелстващ документ нотариалното удостоверяване и изготвеният от нотариуса констативен протокол се ползват с обвързваща съда формална и материална доказателствена сила за удостоверените с тях факти на основание чл. 179 ГПК. Верността на удостоверените от органа обстоятелства и действия, които не са свързани с изразена от негова страна воля, може да бъде оспорена и При направено оспорване на верността на извършеното нотариално удостоверяване за връчване на нотариална покана са допустими свидетелски показания за установяване на фактите и обстоятелствата по отношение на начина на връчването и забраната на чл. 164 ал. 1 т. 2 ГПК е неприложима. Наличието или липсата на достъп до канцеларията на адресат – юридическо лице и жилището на адресат – физическо лице е допустимо да се установява със свидетелски показания-така решение № 163/25.02.2016 год. по т. дело № 2335/2014 год. на ВКС, II т. о.

Установява се от посочените по-горе разписки ,че на адреса по седалището са извършени сами две посещения на дати 15.11. 2018 год. и 05.12.20118 год. , а не и посещение на дата 26.11.2018 год. , съобразно удостовереното от нотариуса, т.е. адресът не е бил посетен три пъти в продължение на един месец и невъзможността ответникът да бъде намерен на посочения по делото адрес не е констатирана най-малко с три посещения на адреса, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, съобразно изискванията на чл. 47 ал.1 изр. 1-во и 3-то от ГПК.От показанията на разпитаните по делото свидетели са опровергани констатациите на служителя на нотариуса , че на адреса няма такава фирма и не са открити хора, които да искат да получат съобщението ,респ. никой не е бил открит на адреса. Когато връчителят посещава адреса, той следва да установи дали там има табела с фирмата или наименованието на юридическото лице и обявено работно или приемно време, а ако такива не са налични , има ли помещения, в които пребивава юридическото лице, негови представители и /или служители; ако не намери такива, връчителят трябва да положи усилия да събере сведения от съседни, познати ли е на това място юридическо лице с такава фирма и известно ли е някому юридическо лице с такова наименование и пребивавали ли са негови представители и /или служители на посочения адрес и по възможност кога. Гласните доказателства сочат ,че на адреса се помещава адвокатска кантора , ползваща целия етаж от сградата, в нея непрекъснато

пребивават служители, вкл. нарочно натоварени да приемат кореспонденция и за дружеството ответник ,ползващо адреса на кантората / именно по този начин е извършено връчването на исковата молба по настоящото дело/,достъпът до кантората е свободен и не е ограничен. Установява се от свидетелските показания ,че посещения от служител на нотариуса на посочените дати не са правени, нито пък е било залепвано уведомление.

С оглед на горното ,не са налице предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 50 ал.4 от ГПК, т.е. нотариалната покана не е била връчена и не е налице писменото поискване ,което разпоредбата на чл. 31 ал.2 от ЗС изисква. Липсата му обуславя неоснователност на заявената претенция, която следва да бъде отхвърлена без да се обсъждат и останалите доводи на ответното търговско дружество –липса на съсобственост в определен период от време и липса на препятстване на ползването.

Този извод обжалваното решение съдържа, поради което и на основание чл. 271 ал.1 от ГПК следва да бъде потвърдено , а с оглед неоснователността на въззивната жалба ,на дружеството следва да бъдат присъдени сторените разноси в настоящата инстанция.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 579/14.06.2022 год. по гр.д.№ 2279/2021 год. на Районен съд.

ОСЪЖДА С. Д. С. , ЕГН ***** ,от гр. Д., ж.к. „Д.** ДА ЗАПЛАТИ на Бруморов“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Д., бул. „Н.*** сумата от 1 200 лв. -сторени съдебно-деловодни разноси за заплатено адвокатско възнаграждение по в. гр. д.№ 646 /2022 год.

Решението подлежи на обжалване при условията на чл. 280 от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____